

FRACTUS

Vychádzam z významu latinského slova "fractus" a z neho odvodeného slova "*frangere*", čo znamená "*rozlámať*" - vytvoriť nepravidelné úlomky.

Veľká časť nášho prostredia, okolného sveta, je usporiadaná a neusporiadaná podľa vzorov či vzorcov. Každý človek je fraktálom, ktorý vo svojom vnútri obsahuje celý vesmír a všetky jeho details. Fraktál je neustále opakujúci sa vzor, ktorý je definovaný opakovaním prvkov. Sú to jedny z najzložitejších geometrických obrazcov, ktoré sa často zakladajú na veľmi jednoduchej matematickej štruktúre. Každý objekt v reálnom svete je unikátom, ktorý nemožno presne reprodukovat.

Vychádzam z vlastného sna, ktorý metaforicky vytvoril fraktálny úlomok môjho vlastného vedomia a podnietil vznik mojej sebezpríbuznej kópie. Išpirujem sa fraktálnou geometriou a jedným z jej termínov sebezpríbuznosti, ktorá charakterizuje objekty, ktorých akýkoľvek výsek je podobnou kópiou pôvodného telesa. Fraktálnu štruktúru hmoty možno pozorovať aj pri prechode hmoty z jedného stavu do druhého. Sen, v ktorom som sama sebe dekapitovala hlavu a zostávajúce vedomie vložila do druhého, cudzieho tela, nasledoval presne tento vzor. V tomto prípade nastala zmena pri prechode vedomia z jedného tela do druhého. Narozdiel od vedomia, telo, do ktorého bolo zostávajúce vedomie vložené, už nikdy nebolo to pôvodné. Jednalo sa len o obyčajnú náhradu, kópiu ktorá sa všemocne snažila priblížiť pôvodnému originálu. V tú noc vznikla nová, mne sebezpríbuzná kreatúra, ktorá vložila kus môjho jediného a vlastného pozostatku do prázdnej schránky, do napodobeniny pôvodného charakteru. Celý tento scenár nasledoval vzorec sebezpríbuznosti, ktorá pojednáva o tom, že možno vytvoriť podobný objekt, ale nikdy nie presnú kópiu pôvodného telesa. Telo, ktoré bolo pôvodne klasickým obrazom, zažíva svoju vlastnú dekompresiu a postupne redukuje celok na úlomky, ktoré sa stávajú zabudnuteľnou spomienkou.

Vo svojom výstavnom súbore aplikujem fraktál na seba a pozorujem jeho zárodok v mojom samotnom vnútri, ako metaforu vnútornej drámy a straty seba samého. Pracujem s prevrátenou realitou, využívam fraktálne elementy, ktoré ukladám do skriniek ako objekty a vystavujem ako artefakty s cieľom zhmotniť moju vnútornú fraktalitu, ktorú podrobujem osobnému vizuálnemu výskumu. Otváram vlastnú pandorinu skrinku, v ktorej nachádzam následky môjho ohavného činu, ktoré spôsobili vznik vnútornej fraktality a podnietili existenciu sebezpodobnej kópie.

